

[C-715/23](#)

2025-07-10

Direktyva [2014/23/ES](#)

Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos [2014/23/ES](#) 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad šioje nuostatoje nurodyta sąvoka „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ apima vertimąsi vaistinės veikla, kurios esminę dalį sudaro žmonėms skirtų receptinių ir nereceptinių vaistų tiekimas vartotojams už atlygį ir konsultavimas tinkamo ir saugaus šių vaistų vartojimo klausimais.

Pirmiausia, ESTT pažymėjo, kad sąvoka „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ nebuvo apibrėžta nei pirminėje teisėje – Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo ([SESV](#)), nei antrinėje teisėje, įskaitant Direktyvą [2014/23/ES](#). Be to, Direktyvos [2014/23/ES](#) 4 straipsnio 2 dalyje taip pat nėra aiškios nuorodos į valstybių narių teisę, siekiant nustatyti sąvokos „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ prasmę ir apimtį.

Pagal ESTT suformuotą jurisprudenciją iš vienodo ES teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų matyti, kad, kai ES teisės nuostatoje nėra jokios aiškios nuorodos į valstybių narių teisę, padedančios nustatyti šios nuostatos prasmę ir apimtį, tokia nuostata visoje ES paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant į jos kontekstą ir nagrinėjamu reglamentavimu siekiamą tikslą. Taigi sąvoka „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į ESTT jurisprudenciją, susijusią su [SESV](#) įtvirtintomis laisvėmis ir iš jų kylančiais principais, tarp jų, vienodo požiūrio, nediskriminavimo, tarpusavio pripažinimo, proporcingumo ir skaidrumo principais, kurie turi būti užtikrinti pagal Direktyvą [2014/23/ES](#), kurios teisinis pagrindas yra [SESV](#) 53 straipsnio 1 dalis, 62 ir 114 straipsniai.

Sąvoką „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ sudaro du kumuliaciniai elementai:

1) paslauga turi būti teikiama bendrojo intereso tikslais ir 2) paslauga turi būti neekonominio pobūdžio. ESTT pažymėjo, kad, siekiant nustatyti, ar šios konkrečios paslaugos patenka į Direktyvos [2014/23/ES](#) 4 straipsnio 2 dalies taikymo sritį, reikia patikrinti, ar jos yra ekonominio pobūdžio.

ESTT savo jurisprudencijoje ne kartą yra konstatavęs, kad paprastai už atlygį teikiamos paslaugos yra „ekonominė veikla“, nes labiausiai atlyginimą apibūdina faktas, kad jis yra ekonominis atlygis už atitinkamą paslaugą, tačiau nereikalaujama, kad atlygį mokėtų paslaugos gavėjas. Vaistinės paslaugų teikimas vartotojams finansuojamas arba iš valstybės lėšų, kai tai yra receptiniai vaistai ir jie finansuojami iš valstybinio sveikatos draudimo lėšų, arba tiesiogiai vartotojų, kai šis draudimas nepadengia vaistų kainos. ESTT yra konstatavęs ir tai, kad farmacinė veikla duoda pelno vaistinės veiklos vykdytojams, net jei atsižvelgiant į visuomenės sveikatos tikslo svarbą ji paprastai vykdoma siekiant ne tik ekonominio intereso, bet ir viešojo visuomenės intereso ir profesinio intereso; specializuotos medicininės paslaugos, kurias savarankiškai dirbantys medicinos specialistai prisiimdami riziką ir už atlygį teikia kaip savarankiškai dirbantys ekonominės veiklos vykdytojai, turi būti laikomos „ekonominė veikla“.

ESTT šioje byloje pažymėjo, kad vaistinės paslaugų teikimas vartotojams negali būti laikomas neekonominio pobūdžio paslaugomis, todėl nebūtina tikrinti, ar minėtos paslaugos yra teikiamos bendrojo intereso tikslais.

Atsižvelgiant į tai, kad, kaip matyti iš pirmiau nurodytų argumentų, visuomenės vaistinių teikiamos paslaugos nėra neekonominio pobūdžio paslaugos, siekiant įvertinti, ar tokias paslaugas apima Direktyvos 2014/23 4 straipsnio 2 dalies sąvoka „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“, nebūtina tikrinti, ar jos teikiamos bendrojo intereso tikslais.

ESTT, atsakydamas į pirmąjį prejudicinį klausimą konstatavo, kad Direktyvos [2014/23/ES](#) 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad šioje nuostatoje nurodyta sąvoka „bendrojo intereso neekonominės paslaugos“ neapima vertimosi vaistinės veikla visuomenei, kurios esminę dalį sudaro žmonėms skirtų receptinių ir nereceptinių vaistų tiekimas už atlygį ir konsultavimas tinkamo ir saugaus šių vaistų vartojimo klausimais.

Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar vertimasis vaistinės veikla, kurios esminę dalį sudaro žmonėms skirtų receptinių ir

nereceptinių vaistų tiekimas vartotojams už atlygį ir konsultavimas tinkamo ir saugaus šių vaistų vartojimo klausimais, patenka į Direktyvos [2014/23/ES](#) 19 straipsnyje nustatytą sąvoką „socialinės ir kitos specialios paslaugos“.

ESTT pažymėjo, kad iš Direktyvos [2014/23/ES](#) IV priedo teksto analizės matyti, jog šiame priede nurodytai „sveikatos, socialinių ir susijusių paslaugų“ kategorijai priklauso paslaugos, atitinkančios Bendrojo viešųjų pirkimų žodyno (BVPŽ) klasifikatoriaus kodus 85000000-9–85323000-9. Atsižvelgiant į tai, kad farmacinės paslaugos atitinka BVPŽ kodą 85149000-5, šias paslaugas reikia laikyti priskiriamomis prie specialių paslaugų, kaip jos suprantamos pagal šios direktyvos 19 straipsnį.

Atkreiptinas dėmesys, kad, kaip nurodyta Direktyvos [2014/23/ES](#) 36-oje konstatuojamojoje dalyje, šios direktyvos 19 straipsnyje nustatytoms „socialinėms ir kitoms specialioms paslaugoms“ yra taikomas „paprastesnis režimas“, t. y. minėtų paslaugų koncesijoms taikomos tik pagal Direktyvos [2014/23/ES](#) 31 straipsnio 3 dalį ir 32, 46 bei 47 straipsnius nustatytos pareigos: apie numatomą koncesijos suteikimą privaloma paskelbti tik išankstiniame informaciniame skelbime, kuriame pagal minėtos direktyvos 31 straipsnio 3 dalį pateikiama VI priede nustatyta informacija; šios direktyvos 32 straipsnyje numatyti skelbimai apie koncesijos suteikimą gali būti grupuojami kas ketvirtį ir tokių paslaugų atveju juose turi būti pateikta šios direktyvos VIII priede nustatyta informacija.

ESTT nurodė, kad šios bylos kontekste prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pirmiausia turi nustatyti, ar leidimas verstis vaistinės veikla visuomenei, atitinka koncesijos sąvoką, kaip tai suprantama pagal Direktyvą [2014/23/ES](#), ir, jei taip, ar šiai koncesijai taikoma šios direktyvos 19 straipsnyje nustatyta supaprastinta sutarties sudarymo tvarka.

ESTT, atsakydamas į antrąjį prejudicinį klausimą, konstatavo, kad Direktyvos [2014/23/ES](#) 19 straipsnyje nurodyta sąvoka „socialinės ir kitos specialios paslaugos“ apima vertimąsi vaistinės veikla visuomenei, kurios esminę dalį sudaro žmonėms skirtų receptinių ir nereceptinių vaistų tiekimas už atlygį bei konsultavimas tinkamo ir saugaus šių vaistų vartojimo klausimais.